

[Rytter.]

Det er klart, at naar en Administration foretager en saa brat Svingning, maa der være sket noget; der maa være nogle Argumenter for, at man gaar bort fra den tidligere Ordning over til den nu foreslaaede. Jeg skal prøve at gennemgaa disse Argumenter, saaledes som de er nævnt i Motiverne.

Der anføres i Motiverne, at Kredsen har over 42 000 Indbyggere. Men det kan ikke være noget nyt, for allerede dengang, da Retskredsen blev nedlagt, var der over 40 000 Indbyggere. Endvidere, at det er et meget stærkt Ænske fra Befolkningens Side. Heller ikke dette kan være noget nyt, for det saa vi ogsaa under den tidligere Behandling. Det anføres ogsaa, at der er meget lang Afstand, 50 km, til Tingstedet, og at det er for langt. Dette er heller ikke noget nyt, for den samme Afstand var der dengang — jeg skal i øvrigt vende tilbage til dette Spørgsmaal om et Øjeblik.

Men det, der anføres i Motiverne som det nye, er dels, at den forventede Besparelse ikke blev saa stor, som man havde beregnet, dels, at Udgifterne er steget. Denne Paastand støtter man paa to Argumenter. For det første, at Udgifterne til Kontorhold dengang var 26 734 Kr., men at de nu er 36 118 Kr., altsaa en stor Stigning. Men dør vil jeg gøre opmærksom paa, at der siden den Tid er gaaet 15 Aar, og en Stigning paa ca. 30 pCt. i de Aar tror jeg ikke er usædvanlig. Dertil kommer, at der ikke her i Forslaget er sagt et Ord om, at disse Udgifter vil blive mindre ved Gennemførelsen af dette Forslag. Endelig og ikke mindst maa jeg anføre, at i de første Aar efter Sammenlægningen voksede Udgifterne ikke, Udgifterne forblev de samme. Altsaa kan den Paastand ikke være rigtig, at Kontorholdsudgifterne er steget som Følge af Sammenlægningen, for saa maatte Udgifterne være vokset straks.

Endvidere anfører man, at Udgifterne til Automobilkørsel er steget. Dertil vil jeg sige: Kunde der ikke tænkes at være anden Aarsag til, at disse Udgifter er blevet større nu end dengang? Jeg tror det; jeg ved i hvert Fald, naar jeg kører i Bil, at det er blevet tre Gange saa dyrt nu som tidligere. Jeg tror derfor i og for sig, det er et stort Spørgsmaal, om det skyldes de store Afstande i Jurisdiktionen, for hvis der kommer to Dommere, bliver der ogsaa to, der skal køre i Bil, og jeg tror ikke, det bliver stort billigere, men det skal jeg nu lade fare.

Man kan altsaa ikke benytte det Ar-

gument, at Kontorholdsudgifterne er blevet større, for det blev de ikke i Aarene umiddelbart efter Sammenlægningen, og man kan ikke benytte det Argument, at Automobiludgifterne er blevet større, for det blev de heller ikke. Det er de to Argumenter, man har anført til Støtte for den Paastand, at den forventede Besparelse ikke blev saa stor som angivet. Her vil jeg gerne pege paa, at Besparelsen blev paa Kroner og Øre det, som var foreslaaet, 7 900 Kr., og der var i det Forslag, som dengang forelaa for Rigsdagen, overhovedet ikke Tale om, at der vilde blive yderligere Besparelser. Jeg vil gerne høre, hvor man havde regnet med en „forventet Besparelse“. Nej, man vil tværtimod af Behandlingen se, at man ikke regnede med nogen som helst Besparelse undtagen den, som fulgte af Dommerembedets Nedlæggelse, 7 900 Kr. Paa den anden Side er det klart, at hvis man havde regnet med større Udgifter, var de blevet trukket fra, saaledes som det skete bl. a. for Grenaaes Vedkommende.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Steincke i, at det er godt, Sagen skal i Udvalg, saa man kan faa Oplysninger, ligesom ogsaa jeg mener, at man fra alle Partiers Side vil se med Velvilje paa Sagen.

Et Spørgsmaal, som man, hvis Ministeren ikke kan besvare det i Dag, vil kunne faa Oplysning om i Udvalget, er dette: Hvad siger de Embedsmænd, som har beklædt disse Embeder, med Hensyn til, om de har kunnet overkomme Arbejdet. Endvidere synes jeg, det vilde være godt at faa selve Statistikken over, hvilke Sager der har været i Løgstør, i Aars og i Nibe, saa at Rigsdagen kan faa noget mere Materiale til Bedømmelse af det, den her skal gaa ind for, idet der her er Tale om at gaa bort fra et Princip, der var knæsat fra alle Sider. Disse Oplysninger vil vi formentlig kunne faa.

Den Ulempe, der bliver tilbage, er de store Afstande. Her maa jeg gøre opmærksom paa, at det er ikke Lovgivningsmagtens Skyld, at denne Ulempe er opstaaet, thi Lovgivningsmagten havde forudset den. I Landstingets Udvalgsbetænkning om Sagen — og en Betænkning er jo for de forskellige Ministre en Grundlov, som de er forpligtede til at rette sig efter — udtaltes følgende, som jeg vil tillade mig at oplæse:

„Efter Udvalgets Opfattelse vil der ikke blive Tale om saadanne varige Ulemper for Befolkningen, at der kan være Grund til at opgive Sammenlægningen af de nævnte Retskrede — navnlig i Betragtning af, at der under alle Om-